

Modře označené štítky znamenají, že není zaplacené předplatné! Předplatné na jeden rok je 38,10+ 1,90 (HST) = 40 kan. dolarů Cena 1,88 + 0,12 (HST) = 2,00 dolary.	Agreement # 40005374/ Registration # 09089	Telefon: 416/530-4222 647/728-0654
	Datum, dokdy jsou noviny předplaceny, je v pravém horním rohu štítku! ISSN 1186-9283 (Print) ISSN 1923-1784 (Online)	J Time Committed À délai convenu

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

No. 1.

(471.)

Vol. 21.

Thursday,

January 13,

2011

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org nebo www.zpravy.ca

PF 11

Tato zkratka připomíná spíš název fotbalového klubu než přání k Novému roku. Třeba taková *Pražská fotbalová jedenáctka*. Pro pivo se hodí spíš desítka nebo dvanáctka. U Fleků pak mají třináctku. A v roce 2014 bude sté výročí památného výroku Josefa Švejka: „Tak nám zabili Ferdinanda.“

Začátek nového roku lze tedy oslavovat vždy originálně, ale většinou je to vždy stejné: o půlnoci ze Sylvína na Nový rok létají petardy a poddaný lid se věnuje alkoholu. Druhý den pak má kocovinu, následují předsevzetí o hubnutí, která vydrží do tří králů.

Když jsem byl první zimu v Torontu v roce 1981, tak jsem na Silvestra dělal noviny a na půlnocní přípitek jsem dorazil pět minut po dvanácté. Tato traumatická zkušenost zanechala trvalé následky. Od té doby jsem dělal vánoční dvojčísla nebo vánoční rozšířená vydání vždy před vánočními. Letos to bylo rekordně brzy. Každým rokem si říkám, že první číslo v novém roce vyjde s předstihem. Pokud se mi to nepodaří, tak jsou za tím nepředvídatelné okolnosti. A co se dá předvídat na Nový rok? Ani letos jsem mnoho nepředvídal.

Jak jsem napsal v říjnu, cesta do Itálie není nikdy snadná. Tu a tam se nějaká ta překážka vloudí. Nebylo tomu jinak ani letos začátkem prosince. Když jsem doletěl do Paříže, s úžasem jsem zjistil, že jedno letadlo z Paříže do Florencie letí přede mnou. Požádal jsem tedy, jestli bych mohl letět o dvě hodiny dříve. Moje snaha však byla marná. „Vaše letenka je nezměnitelná,“ zněl suchý hlas za přepážkou. Poděkoval jsem a využil jsem lehátka, která v Paříži na terminálu G2 mají cestující k dispozici. Když jsem však chtěl nastoupit na svůj let, tak jsem zaregistroval, že můj let byl zrušen. Zeptal jsem se, proč mně nemohli dát na dřívější let, jelikož už tehdy museli vědět, že moje letadlo nepoletí. Úředník mlčel, vystavil letenku na příští let a dal mi odškodné, které bylo v poukázce na jeden nealkoholický drink. Poděkoval jsem. Moje lehátko bylo však již obsazené. A tak jsem vypil darované kafe a koupil si dvě deci bílého vína za pět eur nebo-li za evropského búra.

Po té, co jsem sešel o patro níž, abych nastoupil do letadla, situace se zopakovala: „Nemáme vás na seznamu cestujících!“ a letuška běžela někam s mojí letenkou. Zatím se letadlo zaplnilo. Po chvíli se vrátila a přinesla další palubní letenku. Tentokrát na jiné místo. Konečně jsem se dostal do letadla. Když jsem dorazil ke svému sedadlu, bylo obsazené. To už mne zneklidnělo, protože by to mohlo znamenat přesunutí do dalšího letadla. Neznamenal. Letuška se bystrým okem podívala po letadle a pak mne posadila k oknu v 11. řadě. Pravda, když přišel výpis mlí z OK Plus, tak jsem vlastně z Paříže do Florencie neletěl. Nebo letěl načerno.

Zjistil jsem, že nejen cestování do Itálie má svoji poezii, ale i cestování z Itálie má své kouzlo. Při zpáteční cestě nám ve Florencii nejprve nechtěli vzít kufr, protože je příliš těžký. Přesunuli jsme tedy něco do lehčího kufru, který nedosahoval patřičné váhy. Když jsme si dali poslední cappuccino, tak přísná paní nám před vstupem nedovolila jít s příručním kufříkem do letadla, že je příliš těžký a že malířský stojan by mohl být zbrání. Nechali jsme tedy zabalit malířský stojan s

NOVOSVĚTSKÁ ZIMNÍ SYMFONIE

FOTO: M. GABÁNKOVÁ

příručním zavazadlem jako jedno zavazadlo a zaplatili deset eur za balení a šedesát eur za *gepek* a zamířili jsme úspěšně přes Paříž do Prahy.

Přestup jsme zvládli s neuvěřitelnou svižností a elegancí. Bohužel tato svižnost a elegance chyběla našim zavazadlům. A tak z celkem teplé Florencie jsme se ocitli v zmrzlé Praze bez zavazadel. Koupili jsme si tedy lístek na autobus a v letním oblečení jsme dorazili na Strossmayerovo náměstí čekat na kufry. Čas jsme chtěli využít ke koupení kupónu na městskou dopravu, jenže kupóny již se neprodávají a je nutné si koupit tzv. *Open card*. Musím dodat happy-end druhého dějství: Kufry došly do půlnoci. V Praze a v Hradci Králové jsme strávili krásný předvánoční pohádkový týden, kdy světélka svítila, v každém kostele byl betlém a jesličky, zpívaly se koledy a královské zahrady byly otevřené pro veřejnost.

To nejlepší přišlo na konec při odletu. Taxik na letiště byl mírně zpožděn, protože sněžilo. Pilot vozu zvládl cestu z Letné do Ruzyně pouze s několika lehkými smykami a v relativně dobrém čase. Digitální tabule na letišti ukazovala, že letadlo není zpožděné. I do Airbusu jsme nastoupili včas. V době plánovaného odletu letadlo trochu cuklo, ale pouze cuklo. Tahačům vyprošťujícím letadla ze sněhu se protočila kola a to bylo vše. Nastalo vyprošťování „škubem“. Letištní tahač se rozjel a vždy s letadlem škubnul. Tak jsme se po dvaceti centimetrech přibližovali k startovací dráze.

Když bylo doškubáno, tak jsme jeli odmrazovat. Místo v deset ráno jsme se dostali ke startu krátce po poledni. Na přestup v Paříži jsme měli dvě hodiny. Zpoždění bylo přibližně stejné. Několik vrstev mraků, přes které následovalo stoupání a pak zase klesání. Pěkně do mlhy, takže v Paříži nebylo na krok vidět. Přistáli jsme a stále byla naděje, že chytíme letadlo do Toronta.

Jenže nás čekalo další překvapení: Pilot oznámil, že musíme počkat dvacet minut na letištní autobus. Mezitím již bylo v letadle jako v sauně. Někáká paní za námi dostala hysterický záchvat. Pán před námi se přímo rozkohoutil.

To přimělo jinak zkušeného pilota letadla k tomu, aby pustil trochu O2 do kabiny. Mírně zmodralí cestující začali nabírat nejprve zelenou, pak dokonce červenou barvu. Konečně dorazil autobus, který nás vezl kolem terminálu F2, odkud startovalo letadlo do Toronta k terminálu D2, kde jsme vystoupili a kmitali jsme s příručními zavazadly opět k F2. U Berlínské zdi, jak lze nazvat přechod ze Schengenského prostoru do zbytku světa však byla atmosféra podobající se včelímu úlu, přesněji řečeno sršnímu hnízdu. Připomínalo to předčasné svátek svatého Štěpána nebo-li Boxing Day.

Vyvstala hamletovská otázka boxovat či neboxovat. Na digitální tabuli byl již nápis *Nástup do Toronta ukončen*. Po rychlé poradě jsme se rozhodli pro druhou variantu - neboxovat a šli jsme si ulevit na toaletu. S čistou hlavou i močovým měchýřem jsme zamířili k přepážce se zrušenými letadly. Nacházela se na konci haly. Všem bylo jasné o co se jedná, ačkoliv tam byl na světelné tabuli nápis *Air Kenya*.

Tento nápis nás utvrdil, že stojíme ve správné frontě. Občas nás nějaký fiškus předběhl, ale to nás posílilo v jistotě, že naše cestovní orientace je správná.

Trochu nás překvapil okamžik, když se úředník sedící za přepážkou beze slova zvedl a odešel. V ten okamžik jsme si připadali jako můj spolužák Béla Sandor, svérázný Maďar z jižního Slovenska, který jednou nakládal hlínu na nákladní automobil, který po naložení odjel, ale on stále házel lopatou do prázdna. Stáli jsme

POKRAČOVÁNÍ NA STR. 5